

opusdei.org

“Vaig entendre l'Obra com una gran catequesi”

Elena Rodríguez Vargas és una vallisoletana de 38 anys, la gran de cinc germans. Va conèixer l'Opus Dei amb 19, a través d'Alcazarén, un centre educatiu de l'Opus Dei a Valladolid.

14/11/2009

Quan vas conèixer l'Obra?

Tenia 19 anys, encara que uns anys abans ja n'havia sentit parlar. La meva millor amiga i les meves

cosines van començar a estudiar a Alcazarén. En veure que elles assistien després de les classes a mitjans de formació cristiana, vaig preguntar si no podria anar-hi jo també. Em van dir que això era una cosa seriosa, i m'ho vaig prendre amb responsabilitat. Llavors estudiava i treballava al mateix temps i vaig començar a fer-ho en l'administració d'un Centre. Aquests anys de feina em van ajudar en primer lloc a posar ordre en la meua vida i després a conèixer molt millor l'Obra.

Per què et vas fer de l'Opus Dei?

Primer perquè Déu ho volia: és una vocació, i ho vaig entendre en el seu moment. Els esdeveniments es van entrelaçant i comences a comprendre la teua vida d'una forma diferent: tot encaixa. Sant Josepmaria deia que si expliquéssim el procés íntim de la nostra vocació

tothom jutjaria que és cosa del cel; jo també ho crec. A mi em va costar. La lluita interior es va intensificar el Nadal del 93, i des del mateix 23 de març, dia en què Àlvaro del Portillo - el primer successor de sant Josepmaria- moria, fins al 25 de juny, dia en què hagués celebrat a la terra les seves noces d'or sacerdotals, vaig mantenir una veritable lluita. Al final em vaig decidir a respondre que sí a la voluntat de Déu i puc dir que dec la meva vocació a don Àlvaro.

La teva comprensió de la crida és clara, però per què saps que Déu ho vol?

Perquè conec les meves condicions. Per exemple, és lògic que si sóc coixa de naixement, ningú em demani que competeixi en els jocs olímpics corrent els 100 metres llisos. El que es veu tan clar en el físic, també es veu per dins. Des que tenia 16 anys anava a Lourdes, com a voluntària,

acompanyant malalts; he ajudat a les piscines; en els menjadors... Veus moltes coses; però el que veritablement m'esgarrapava l'ànima no era la manca de salut, sinó la manca de formació sobre la fe catòlica que trobava en gent molt bona. Personalment no sempre feia les coses bé, però quan fallava, sabia que ho havia fet malament. En canvi, em vaig trobar amb moltes persones que no coneixien tan sols que ofenien Déu. Quan vaig conèixer l'Opus Dei, aviat vaig entendre l'Obra com “una gran catequesi” (expressió que li agradava dir a sant Josepmaria) i això calmava la meva inquietud.

Una entrega total és exigent avui en dia, ha estat difícil per a tu renunciar a un amor a la terra i formar una família?

Un vegada que Déu em va fer veure que em volia a l'Opus Dei, em va fer

comprendre que necessitava un amor exclusiu. Això no vol dir que em consideri autosuficient; necessito dels altres com qualsevol; per a altres persones, el matrimoni és considerat un esglaó per al cel; en el meu cas, el celibat és la rampa per on jo ho aconseguixo. En els dos casos costa pujar, perquè guanyar el cel requereix esforç.

Com vas descobrir que Déu et volia com a Numerària Auxiliar?

La veritat és que no em veig en un altre lloc dins l'Opus Dei. El treball de l'administració treu el millor de mi, i no em refereixo simplement a l'habilitat manual, encara que certament és una satisfacció poder fer millor les coses cada dia, sinó a l'oportunitat que aquest treball em dona per servir els altres. El servei és el nucli de qualsevol treball.

Com treu el millor de tu mateixa?

Perquè és una escola de virtuts, un entrenament sense el qual no hagués aconseguit humanament bona part d'allò que ara sóc. D'altra banda, el que és més important en l'administració, és entendre que es tracta d'un servei directíssim a Déu. En primer lloc, per cuidar els oratoris dels centres de l'Opus Dei i, en segon, perquè cuides de persones de l'Opus Dei. El realment meravellós de la feina no és una altra cosa que fer família, fer llar. Els que pertanyem a l'Obra tenim la consciència de ser família perquè ho vivim diàriament i ho comprovem.

Podries posar algun exemple?

Sí, jo ho palpo en allò que anomeno “els miracles de l'administració”, que són aquestes coincidències que fan que siguis oportuna, que donis a una persona el que realment necessita en aquest moment. Succeeixen coses gracioses, com que vingui un

convidat i, sense saber-ho, preparis el seu plat favorit; que en un aniversari la decoració porti a la memòria records d'infància, etc.

I aquest servei és mutu?

Per descomptat. Cadascú a casa seva fa el que té a l'abast per estalviar el màxim de feina possible. En els 15 anys que porto treballant, he vist quan arribo a netejar que trobo les habitacions recollides, els banys ordenats... En fi, com en qualsevol família, perquè on hi ha afecte tots tenen atencions pels altres i ho demostren a la primera oportunitat.

Per anar acabant, només et dediques al treball de l'administració o ho concilies amb altres activitats?

El temps que no dedico a l'administració l'inverteixo en la formació de gent jove. Treballo en un projecte educatiu enfocat a preparar

humana i espiritualment les
persones que freqüenten el centre on
visc perquè el dia de demà siguin
bones filles de Déu, bones
professionals, ciutadanes i mares de
família, si és el cas. Per descomptat la
meva especialitat és tot el que
afavoreix el fer família. Tinc
comprovat que si algú aprèn a
convertir casa seva en una llar es
guanya tota la família.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/vaig-entendre-
lobra-com-una-gran-catequesi/](https://opusdei.org/ca/article/vaig-entendre-lobra-com-una-gran-catequesi/)
(13/04/2026)